



Былі і такія, хто не адразу разабраўся, паддаўшы эмоцыям.

Важна іншае. На нас тады глядзелі з усіх бакоў свету. Глядзелі і думалі, чым скончыцца ў Беларусі, што не хапае гэтым беларусам? Глядзелі з надзеяй некаторыя. А ў НАТО ўжо паціралі рукі і рыхтаваліся да ваеннай інтэрвенцыі ў заходнія рэгіёны як мінімум. Разлічвалі на хаос і бліцкрыг. **Калі б не стойкасць і мужнасць сапраўдных патрыётаў — страцілі б краіну. Не выстаілі б мы тады — натаўскія ястрабы былі б ужо пад Смаленскам. І ўкраінская тэма стала б нашай рэальнасцю. Але мы аказаліся мацнейшымі і згуртаванымі.**

Памятаеце, я іх папярэдзваў, што мы вельмі любім сваю невялікую, кампактную краіну. Мы яе вельмі-вельмі любім, а «любімогу не аддаюць!» Мы іх папярэдзвалі.

(Апладысменты.)

Ну, мы і не аддалі. І, паверце, не аддадзім, якія б захады яны ні рабілі.

(Апладысменты.)

А вось нашы паўднёвыя суседзі не выстаілі. Тое, што Украіна сёння — гэта палігон, на якім вырашаецца лёс, часткова вырашаецца лёс, будучага сусветнага парадку, разумеюць усё.

Найбуйнейшыя ядзерныя дзяржавы няхай і апасродкавана, але ўжо фактычна ваююць на яе тэрыторыі. А ўжо не апасродкавана. А ўлада апусцілася да здзелкі з Захадам, абменьваючы зброю на жыцці ўкраінцаў.

Балюча гэта бачыць, але давайце абстрагуюцца, паглядзім на тое, што адбылося, па-філасофску: хто ў гэтым новым вітку супрацьстаяння паміж Захадам і Усходам стаў мацнейшым? Хто? Не мы?.. Але і не яны!

Новыя спробы раздушыць нас, рускіх, беларусаў, славян, знішчыць пачуццё нацыянальнага гонару, культуру згуртавалі і матывавалі на аднаўленне былой моцы. Ды і страсянулі нас добра.

І ўсе, хто глядзяць на ўкраінскую і іншыя геапалітычныя трагедыі, нават калі не гавораць усных, разумеюць: той, хто гатовы служыць любому гаспадару за задачку, рана ці позна прайграе.

Усе разумеюць, што здрада мінуламу, традыцыям аслабляе і вядзе да краху дзяржаўнасці. А нехта чакае фіналу, як, напрыклад, Польшча, у якой свой рахунак да Украіны. Памятаеце, з кніжак і кіно, дзякуй богу, Вальынскую разнію.

Развязка будзе драматычнай. Калі не спынімся. Але яна будзе. І, мяркуючы па ўсім, не выратуе ранейшы парадак.

А Запад, калі хоча застацца ў новым светапарадку адным з цэнтраў сілы, няхай вучыцца ў старажытнага Кітая.

«Супольнасць адзінага лёсу з усім чалавецтвам» — вось узор яднання нацый без шкоды нацыянальным культурам, ідэалагіям, суверэнітэтам. Без прыгнечання і пачуцця перавагі. Без бразгання зброяй. Сілай мудрасці і інтэлекту. Прапанаваны Кітаем праект такога справядлівага светапарадку мае права на жыццё. Больш за тое, нам, беларусам, ён вельмі блізкі.

З тым, што Кітай ператвараецца ў першую эканоміку свету, Амерыка пагадзіцца не можа. Па звычцы спрабуюць размаўляць з пазіцыі сілы. Прапанавалі падтрымку міру і стабільнасці — цытую: «у Тайваньскім праліве, калі Кітай адмовіцца ад падтрымкі расійскага абаронна-прамысловага комплексу». Замуцілі канфлікт, давалі да эскалацыі, цяпер прапаноўваюць паслужыць «міратворцы».

Шантаж — слабы аргумент. А вось Кітай адказаць на яго паві-

нен быць і адказаць моцнай пазіцыяй. Цытата: «Не перашкаджайце, не стварайце праблем і не пераходзьце небяспечную рысу». Гэтая заява кітайцаў, спакойных, якія нікуды не спяшаюцца, вельмі дарагога варты.

Свет ужо змяніўся. І не так, як марылі за акіянам. Але чаго яны хочуць? На што разлічваюць? Паслухайце ўважліва, можа, вы пагодзіцеся са мной. ЗША, літаральна некалькі гадоў

якія ўцякаюць ад вайны! З тых дзяржаў, якія яны спустошылі. Вы бачылі, як яны абараняюць граніцу. Калечаць, забіваюць, а потым падкідваюць трупы і калек нам.

На тэрыторыі Літвы да 2028 года будзе разгорнута фарміраванне брыгаднага ўзроўню Узброеных Сіл ФРГ. Немцы так нічога і не зразумелі. Урокі ім на карысць не пайшлі з той вайны, а таксама сілы і сродкі Аб'яднаных Узброеных Сіл НАТО

дуючы, і нашы ваенныя, спецслужбы гэта бачаць. Пакуль яны нас правакуюць, рыюць аковы, мадэрнізуюць ваенную інфраструктуру, узбраенне. Я ўжо казаў: мы па іншы бок граніцы, тут, будзем мірнае жыццё. Сцены не ўзводзім. Аковы не капаем. Але наша міралюбнасць — не пацыфізм. Я папрашу не блытаць. Па меры росту пагроз будзем прымаць сіметрычныя меры і нарошчваць баявую моц.

супраць Еўропы. Не. Ім гэтае меркаванне не трэба.

Эксперты ўсіх масцей гавораць аб ангажаванасці гэтых структур Захадам, менш радыкальныя называюць іх «заложнікамі геапалітычнага супрацьборства». А якая, па сутнасці, розніца — ідэйныя яны глабалісты або «заложнікі»?

Паглядзіце: сітуацыя ж склалася абсурдная. Пагрозы бяспецы ледзь не кожны дзень памнажаюцца, а міратворчая місія міжнародных структур страчваецца. Гэта нармальна для тых, хто пойдзе на ўсё, каб не дапусціць еўразійскага цывілізаванага развіцця. Усё гэта схавана за шырмам балбатні. Зусім нядаўні форум па абароне ад гразі планеты, памятаеце (Сусветны саміт па барацьбе са змяненнем клімату ў Дубаі. — заўв. Рэд.). Шырока асвятлялі ў СМІ. Я браў удзел. Мне абурала і злавала тое, што на трыбуну па чарзе выходзілі амерыканцы, англічане (кароль прыехаў) і вучылі нас, як жыць, як адцемры абараніць сонца. Вельмі проста. Тады я выступаў, кажу, ну, абараніце простым метадам: спыніцеся ваяваць — і выкіды паменшацца ў разы. А грошы адпраўце тым, хто сёння гаруе і пакутуе. Вось за гэтай балбатнёй яны разлічваюць, што мы не бачым сутнасці.

Вы ўявіце, што будзе з англасаксонскай гегемоніяй, калі ўсю гэту велізарную прастору ад Лісабона да Пекіна звяжа новы Шаўковы шлях?

А што будзе з Еўрасаюзам, грамадзяне якога ўбачаць, што развівацца і жыць у дастатку можна, не ганяючы сваім суверэнітэтам, не здраджваючы нацыянальным інтарэсам і не забіваючы людзей.

І як бы амерыканцы ні патрабавалі ад сваіх васалаў, яны па чарзе едуць у Кітай да Сі Цзіньпіна. Гэта пра што гаворыць? Гэта сведчыць аб тым, што дурні дурныя, а глядзяць далёка. Яны разумеюць, што Кітай не спыніць. І шмат што будзе ў будучыні залежаць ад Кітая.

У прынцыпе, многія пачалі разумець. Польшча ўжо паспрабавала ўзняць пытанне аб прыярытэце нацыянальнага права ў адносінах да права Еўрапейскага саюза. І былі хутка пастаўлены на месца. Але тэма будзе набіраць абароты. Яна не разыдзецца. Не знікне.

Венгрыя робіць, ведаеце якія, заявы. А што значаць акты непадпарадкавання Францыі? Таксама спроба выбіцца з масы паслухмяных краін, хоць неяк заявіць аб сабе.

Міжнародныя пагадненні, інтэграцыйныя саюзы патрэбны. Але такія, якія будуць паважаць нацыянальныя суверэнітэты, выбудоўваць узаемадзеянне ўдзельнікаў праз дыялог, кансэнсус, пошук кампрамісаў. Бяспека павінна быць роўнай і агульнай для ўсіх краін планеты.

Згодны з экспертамі, якія сцвярджаюць, што сістэмы супрацоўніцтва і бяспекі можна і трэба будаваць у рамках кантынента — Вялікай Еўразіі.

Абсалютна ўпэўнены, што прыкладам мірнага і стваральнага парадку дня стануць правараныя гадамі нашы саюзнікі адносіны з Расіяй. Я б нават сказаў, што Саюзу Расійскай Федэрацыі і Беларусі ўдалося апярэдзіць сённяшні тэктанічныя зрухі ва ўсіх сферах. І цяпер менавіта наш час!

(Апладысменты.)

Моцныя суверэнныя дзяржавы — моцны саюз. Вось формула поспеху любой інтэграцыі. Час падштурхнуць нас з расіянамі да вырашэння найважнейшай задачы. Мы маем намер дасягнуць тэхналагічнага суверэнітэту ў рамках Саюза, захоўваючы нацыянальныя



Фота БелТА.

таму, распачаўшы рэзвую атаку на ўсіх няўгодных адначасова («вось зла» вы ведаеце — ад Беларусі да Паўночнай Карэі, уключаючы Расію, Кітай, Іран і іншыя), дык вось, распачаўшы гэту атаку на ўсіх, зразумелі, што дапусцілі памылку, аб'яднаўшы непаслухмяную Расію і галоўнага ворага для іх — Кітай. Сваім ціскам яны аб'ядналі гэтыя дзве дзяржавы: Расію з багатымі рэсурсамі і магутным ваенна-прамысловым комплексам і Кітай з вялікім эканамічным і чалавечым патэнцыялам.

Яны зразумелі, што з гэтым саюзам не справяцца. Я гэта ведаю. Мне прыйшлося з вельмі высокапастаўленымі амерыканцамі пяць гадоў таму абмяркоўваць гэту тэму.

Што рабіць? Дапусцілі памылку. Выйсце знайшлі: канфлікт у Еўропе (ва Украіне ў дадзенай сітуацыі) перакласці на плечы Еўрасаюза і НАТО (грашыма дапамогуць).

Мэта — адцягнуць, утапіць Расію ў вайне з Украінай, аслабіць вайну і санкцыямі (тады Расіі будзе не да саюза з Кітаем, не да адзінства). А тым часам разабрацца з Кітаем, уцягнуць у гэтыя разборкі, калі атрымаецца, «зацікаўленых» (АУКУС — новае НАТО ў Ціхім акіяне, дадаўшы туды Японію і Паўднёвую Карэю).

Вось ключ да стратэгіі Злучаных Штатаў у імя дамінавання ў свеце! Пасля гэта не трэба будзе нікому. Яны ўсіх кінучы, як гэта паказалі ў Афганістане.

Таму на заходніх граніцах мы твар у твар стаім з НАТО. Зацверджаны план разгортвання трохсоттысячнай ваеннай групы на ўсходняй фланзе блока. Яны называюць гэта «поясам стрымлівання». Зразумець бы толькі, каго яны збіраюцца стрымліваць.

Палякі разгарнулі на граніцы з намі баявую падраздзяленні Узброеных Сіл для абароны ад нібыта «масавага пранікнення з беларускай тэрыторыі мігрантаў». Сур'ёзна?

Прафесійныя, узброеныя да зубоў вайскоўцы стаяць на граніцы, каб забіваць жанчын і дзяцей? Бяззбройных людзей,

колькасцю да 5 тысяч чалавек. Да 20 тысяч натаўскіх салдат засяроджана ў Польшчы і краінах Балтыі.

Звяртаюся да старэйшых. **Успомніце, нас пасля Другой сусветнай, Вялікай Айчыннай вайны яны, кіраўнікі, эліта Еўропы, называлі акупантамі. А дыскацыя ў Заходняй Еўропе на пастаянна аснове больш за 60 з паловай тысячы вайскоўцаў Узброеных Сіл ЗША і больш за 30 тысяч натаўскіх салдат — гэта што?! Гэта не акупацыя. Гэта іншае.** Якія палітычныя рашэнні будуць прымаць еўрапейскія лідары пад прыцэлам аўтаматаў амерыканскай групы? Я тут напісаў: пытанне да роздзума. Гэта не пытанне да роздзума. Мы ж ужо бачым, якія яны рашэнні прымаюць і наколькі яны самастойныя.

А самі Злучаныя Штаты? Яны паскоранымі тэмпамі мадэрнізуюць сваю тактычную ядзерную зброю, якая захоўваецца на авіябазах Бельгіі, ФРГ, Італіі, Турцыі, Нідэрландаў. Тактычную. У ваеннай тэрміналогіі гэта называецца «ударна-наступальныя магчымасці». Ну, калі дойдзе да стратэгічнай, планета знікне. А ім жа хочацца жыць і кіраваць, як раней, планетай. Таму тактычная.

Ударна-наступальныя кампаненты. Не абарончыя. Дык якія да нас тады пытанні? Што так узбудзілі, калі мы размясцілі аналагічную па функцыянале зброю на сваіх базах?

Латышы, вядома, дзіўныя. Небагата ж краіна. Пенсіянеры ледзь канцы з канцамі зводзяць, моладзь бяжыць у пошуках лепшага жыцця. Але на фоне істэрый вакол пагроз ядзернай вайны, пра якую ўсе гавораць, трацяць шалёныя грошы на будаўніцтва бетонных блокаў і металічных загарод у пагранічнай паласе. Па прыкладзе Польшчы. Агульны бюджэт названых работ на агароджы складзе каля 300 мільёнаў еўра. Дарэчы, пад шумок у такіх выпадках немалая сумы асядаюць у кішэнях высокапастаўленых асоб. Мы ўжо бачым гучныя выкрыцці і адстаўкі. Так што я тут нічога не выдумляю.

Зразумела адно: нас вельмі хочучы уцягнуць у вайну. Як нішто іншы, і я, як галоўнакамандуючы, і нашы ваенныя, спецслужбы гэта бачаць. Пакуль яны нас правакуюць, рыюць аковы, мадэрнізуюць ваенную інфраструктуру, узбраенне. Я ўжо казаў: мы па іншы бок граніцы, тут, будзем мірнае жыццё. Сцены не ўзводзім. Аковы не капаем. Але наша міралюбнасць — не пацыфізм. Я папрашу не блытаць. Па меры росту пагроз будзем прымаць сіметрычныя меры і нарошчваць баявую моц.